

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΜΑΘΗΤΡΙΕΣ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ **ΨΩΜΙ-ΠΑΙΔΕΙΑ-ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ... ΠΆΛΙ!**

www.edupame.gr

Αγαπητέ μαθητή, μαθήτρια

Τιμάμε την εξέγερση του Πολυτεχνείου, έχοντας μπροστά μας τις αποδείξεις ότι ο αγώνας για «ΨΩΜΙ - ΠΑΙΔΕΙΑ - ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ» συνεχίζεται.

Στο σπίτι, στο σχολείο, στη γειτονιά ... τα πράγματα δεν πάνε καλά.

Οι γονείς κι οι γείτονες χωρίς δουλειά. Κι όσοι έχουν δουλειά παίρνουν (αν τα παίρνουν) ψίχουλα. Τα χαράτσια πάνε σύνεφο. Τα σχολεία χωρίς πετρέλαιο, χωρίς καθηγητές, χωρίς φράγκο στα ταμεία τους. Η πείνα θερίζει. Το ψωμί είναι ανάγκη επιβίωσης πιά. Για παιδεία ούτε λόγος. Πραγματική ελευθερία για εμάς σήμερα δεν υπάρχει. Η φτώχεια, η εξαθλίωση, η τρομοκρατία όταν αντιστεκόμαστε, δε μας επιτρέπουν να ζούμε σαν άνθρωποι, αλλά σαν σύγχρονοι δούλοι!

Κι αυτές τις ώρες που κάνει κανείς τέτοιες σκέψεις, έρχεται ένα τεράστιο ερώτημα, που επιστρέφει κάθε φορά που τιμάμε κάτι «ηρωικό»:

ΤΙ ΗΤΑΝ ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΕΚΑΝΑΝ ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ:

-Αυτοί που ... «έκαναν» το Πολυτεχνείο ήταν απλοί εργαζόμενοι, άνθρωποι του λαού που είχαν στο πλευρό τους κάτι «παιδιά» σαν κι εσένα. Ούτε γενήθηκαν ήρωες, ούτε είχαν αποφασίσει να πεθάνουν. Απλά δεν άντεχαν άλλο την αδικία και την καταπίεση. Κάτι «παιδιά» που σκέφτηκαν ότι αποκλείεται ο κόσμος να φτιάχτηκε για να έχουν μερικοί ό,τι γουστάρουν κι οι πολλοί να πεινάνε, να μη σπουδάζουν, να φυλακίζονται όταν αντιδράσουν κι αγωνιστούν για μια καλύτερη ζωή. Κάτι «παιδιά» που ονειρεύτηκαν έναν άλλο κόσμο ισότητας και δικαιοσύνης.

-Αυτοί που ...«έκαναν» το πολυτεχνείο δεν ήξεραν ίσως το μέγεθος της δύναμής τους. Ίσως κιόλας να νόμιζαν ότι «νικήθηκαν» την ώρα που τους σκότωναν οι χουντικοί. Αλλά με την πράξη τους απέδειξαν ότι νικητής στην ιστορία είναι αυτός που έχει δίκιο, κι όχι αυτός που κερδίζει μια μάχη με άδικα όπλα. Απέδειξαν ότι ο λαός που αγωνίζεται είναι πανίσχυρος και μπορεί να γονατίσει κάθε εξουσία, ακόμα κι αν διαθέτει όπλα και τάνκς κι αεροπλάνα. Αρκεί ο λαός να αποφασίσει να παλέψει. Και τότε τα μπορεί όλα.

-Αυτοί που ... «έκαναν» το Πολυτεχνείο ξέσκισαν σε μια βραδιά τόμους ολόκληρους βιβλίων κι αναλύσεων που ιχθυρίζονταν ότι «δε γίνεται τίποτα». Πέταξαν στον κάλαθο των αχρήστων χιλιάδες σελίδες εφημερίδων της εποχής που έλεγαν ότι οι φοιτητές του Πολυτεχνείου ήταν «αλήτες», «επικύνδουνοι κομμουνιστές», ότι «κάνουν ζημιές» και «δεν καταλαβαίνουν την αναγκαιότητα της πατρίδας».

-Αυτοί που...«έκαναν» το Πολυτεχνείο δε σκέφτηκαν αν οι πράξεις τους είναι ... «νόμιμες». Σκέφτηκαν ότι έχουν δίκιο κι είναι ανάγκη να πέσει η Χούντα. Και το έκαναν. Όπως έδρασε «παράνομα» ο λαός το 1821, στην αντίσταση ενάντιον των Γερμανών το 1940-1944, στην αντίσταση εναντίον των Άγγλων, κλπ. Όπως κάνουν πάντα οι λαοί που αγωνίζονται ενάντια στους δυνάστες τους: ξεπερνούν και καταργούν το νόμο του δυνάστη τους και φτιάχνουν άλλο νόμο δικό τους, δίκαιο κι ανθρώπινο.

-Έδειξαν αυτοί οι «νέοι» ότι ο αγώνας που φέρνει αποτέλεσμα μπορεί να είναι μόνο ο οργανωμένος και προετοιμασμένος αγώνας. Αυτοί που κλείστηκαν στο Πολυτεχνείο δε ξεσηκώθηκαν «μέσα σ' ένα βράδυ» κι έφτιαξαν όλη την κατάληψη «αυθόρμητα». Αγωνίζονταν απ' την αρχή συνειδητά κι οργανωμένα. Δε φορούσαν κουκούλες, γιατί ήταν περήφανοι και χαρούμενοι μ' αυτό που έκαναν. Κουκούλες φοράνε αυτοί που θέλουν να κρυφτούν γενικά και όχι μόνο να κρύψουν το πρόσωπό τους.

-Προχώρησαν παρά και ενάντια στις φωνές κάποιων «ρεαλιστών» που τους έλεγαν «μη τραβάτε στα άκρα», «να τα βρούμε με το καθεστώς», «να κάνουμε κι εμείς ένα βήμα κατανόησης» κι επιχειρούσαν να συμβάλλουν στην προσπάθεια της Χούντας να δείξει «δημοκρατικό πρόσωπο».

Απομόνωσε, τσάκισε τη ναζιστική Χρυσή Αυγή.

Η ναζιστική Χρυσή Αυγή επιχειρεί να λασπώσει την ηρωική εξέγερση του λαού και της νεολαίας στο Πολυτεχνείο το 1973 ενάντια στη στρατιωτική δικτατορία, λέγοντας τα ίδια αισχρά ψέματα που χρησιμοποίησε η δικτατορία για να κρύψει το μεγάλο της έγκλημα. Επιχειρεί να αθώσει τη στρατιωτική δικτατορία, που με τη βία και τα βασανιστήρια κατά του αγωνιζόμενου λαού υπηρέτησε τα μονοπώλια και το ΝΑΤΟ.

Το βράδυ του πολυτεχνείου δεκάδες ήταν οι νεκροί, όχι μόνο από το τανκς, αλλά και από τους ελεύθερους σκοπευτές, που πυροβολούσαν έξω από το Πολυτεχνείο το λαό που διαδήλωνε.

Νεκροί μαθητές στο Πολυτεχνείο:

Διομήδης Κομνηνός του Ιωάννη, 17 ετών, μαθητής, κάτοικος Λευκάδος 7, Αθήνα. Στις 16/11/1973, μεταξύ 21.30 και 21.45, στη διασταύρωση των οδών Αβέρωφ και Μάρνη τραυματίστηκε θανάσιμα στην καρδιά από πυρά της φρουράς του υπουργείου Δημοσίας Τάξεως. Μεταφέρθηκε νεκρός στο «Ρυθμιστικό Κέντρο Αθηνών».

Αλέξανδρος Σπαρτίδης του Ευστρατίου, 16 ετών, μαθητής, από τον Πειραιά, κάτοικος Αγίας Λαύρας 80, Αθήνα. Στις 10.30 με 11.00 περίπου το πρωί της 17/11/1973, ενώ βράδιζε στη διασταύρωση των οδών Πατησίων και Κότσικα, τραυματίστηκε θανάσιμα στην κοιλιά από πυρά της στρατιωτικής φρουράς που ενέδρευε στην ταράτσα του ΟΤΕ. Με διαμπερές τραύμα μεταφέρθηκε στο Κ.Α.Τ., όπου τον βρήκε νεκρό ο πατέρας του.

Μια άλλη μαρτυρία:

Το μεσημέρι της 18ης Νοέμβρη 1973, ο ταγματάρχης Ντερτιλής βρίσκεται με το υπηρεσιακό τζιπ έξω από την κατεστραμμένη πύλη του Πολυτεχνείου. Απέναντι, Πατησίων και Στουρνάρη, οι αστυφύλακες χτυπούν ένα νεαρό, που προς στιγμήν τους ξεφεύγει. Ο Ντερτιλής βγάζει από το μπουφάν το περίστροφο και πυροβολεί.

«Ο νεαρός έπεσε σαν κοτόπουλο», περιγράφει στην κατάθεσή του ένα χρόνο αργότερα ο οδηγός του Ντερτιλή - ο 21 ετών τότε Αντώνης Αγρατιέλης - και συνεχίζει:

«Μετά το φόνο ο Ντερτιλής σαν να μη συνέβαινε τίποτα μπήκε στο τζιπ και χτυπώντας με στην πλάτη μου είπε: **"Με παραδέχεσαι, ρε; Σαράντα πέντε χρονών άνθρωπος και με τη μία στο κεφάλι!"**...»

Αυτός είναι ο «μύθος» των νεκρών του Πολυτεχνείου. Αυτή ήταν η χούντα των «Ντερτιλήδων». Αυτά είναι και τα ναζιστοειδή της Χρυσής Αυγής που την εκπροσωπούν σήμερα.

Ορισμένοι πάλι λένε: «Τι τα θες, οι αγώνες δεν έφεραν αποτέλεσμα, η γενιά του πολυτεχνείου μας πούλησε, όλοι τελικά ίδιοι είναι». Μην τους πιστεύεις. Δεν είναι όλοι ίδιοι. **Δεν πήγαν όλοι με την αστική εξουσία για να βουλευτούν.** Πάρε παράδειγμα τους αντιστασιακούς που συμμετέχουν στο Σύνδεσμο Φυλακισθέντων-Εξορισθέντων Αντιστασιακών 1967-1974 (ΣΦΕΑ). Ρώτησέ τους. Ποτέ δεν εξαγόρασαν τον αγώνα με το βόλεμα! Παραμένουν σεμνοί αγωνιστές του λαού μας, παρά τα άσπρα μαλλιά τους. Μην ξεγελιέσαι. Το σύστημα βρίσκει αυτόν που δεν άντεξε στις δυσκολίες του αγώνα και τον κάνουν «παράδειγμα», για να απογοητεύσει το λαό, να τον κάνει να σκύψει το κεφάλι. «Κούνια που τους κούναγε»!

Και σήμερα, είναι χιλιάδες οι εργαζόμενοι, που σηκώνουν κεφάλι στην εργοδοσία, παρά την τρομοκρατία της απόλυσης και κάνουν απεργία. **Τέτοια παλικάρια είχε και θα έχει πάντα ο λαός μας και η νεολαία.**

Δε θα περάσει ο φασισμός ούτε τώρα. Όπως δεν πέρασε τότε που έσπασε τα μούτρα του πάνω στο ΕΑΜ, στον ΕΛΑΣ και την ΕΠΟΝ. Όπως δεν πέρασε τότε που ναυάγησε πάνω στον τεράστιο βράχο του ηρωικού Πολυτεχνείου. Θα τσακιστεί απ' το οργανωμένο κίνημα των εργαζομένων και της νεολαίας.

Συνεχίστε τον αγώνα. Μέσα απ' τα 15μελή και τα 5μελή. Για καλύτερη ζωή. Για καλύτερο σχολείο. Για ένα μέλλον όπως το ονειρεύεστε κι όπως το δικαιούσται.

Αυτά σκεπτόμαστε, είτε είμαστε καθηγητές, είτε είμαστε μαθητές. Αυτά σκεπτόμαστε και μ' αυτές τις σκέψεις:

- Τιμάμε το Πολυτεχνείο και τους ήρωες που έπεσαν εκεί
- Συνεχίζουμε τον αγώνα τους για Ψωμί - παιδεία - Ελευθερία.

Οι λαοί μπορούν να φέρουν τα πάνω-κάτω!